

Lov og Evangelium

Nr. 8

OKTOBER 2012

48. årgang

Foto: Olav Gangås

«La min lære risle som regnet, og mine ord
dryppet som duggen!» 5 Mos 32:2a

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansværlig for bladet:
Redaksjonsnemnda ved
redaktør Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rølfsnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: Reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Følstadvegen 135, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød,
Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke.
Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060

INTERNETT: www.nll.no

Guds rike først

«*Søk da først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg!*»

Mat 6:33

Gud er trofast. Han kan du komme til – med all nød, enten det gjelder din synd, eller det er sykdom eller andre bekymringer. Den som kommer til ham for å bli frelst, får den største skatt som finnes: syndenes forlatelse og fred med Gud. Jesus ble gitt til soning for *alle* våre synder.

Gud vil at vi skal leve under hans velsignelse. Han har gitt oss *alle* ting med seg. «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvordan skulle han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?» (Rom 8:32).

Gud er bare god. Alt han sender i vår vei er til det beste for oss, også sykdom og nød. «For jeg vet de tanker jeg tenker om dere, sier Herren. Det er fredstanker og ikke tanker til ulykke. Jeg vil gi dere framtid og håp» (Jer 29:11).

Hvordan kan vi søke Guds rike først? Jo, slik som Maria da hun satte seg ved Jesu føtter for å lytte til hans ord (Luk 10:39). Jesus er den gode del. *Han* er hemmeligheten!

Gud kaller til trofasthet – «den gode strid» i hverdagen. «Vær ikke lunkne i iveren! Vær brennende i ånden, tjen Herren! Vær glade i håpet, tålmodige i trengselen, vedholdende i bønnen!» (Rom 12:11-12).

Ingar Gangås

Vanskar og prøvingar

Av Tormod Vågen (1903-1970)

*«Og me veit at alle ting tenar til
gagn for dei som elskar Gud.»*

Rom 8:28

Ein kristen vert ikkje teken fri frå motgang og vanskars, sjukdom og fat-tigdom. Som Jesus Kristus sjølv vart prøvd i alt, ser det ut til at kvar kristen må få sin lut av det tunge i livet. I det ytre kan det sjå ut til at sume kristne kjem så lett gjennom verda, medan andre støtt er i trengsle.

Men mi stutte røynsle har synt meg at det tyngste i menneskelivet vert som regel løynt for andre. Mange av dei menneske me trur livet har smilt til, gret i sitt hjarta. Og nettopp det vi trudde gav dei lukke, vart ofte årsak til det blødande sår.

*Hver har sitt, stort eller litt,
himlen alene for sorger er kvitt.*

Men alle desse sorger, motgang som medgang, helse som sjukdom – alle ting skal tena til gagn for dei som elskar Gud. Dei skal verka saman til godt.

Men vilkåret er at me elskar Gud. Den som ikkje elskar Gud, vil verta beisk og kald under motgangs trykk. Men den som elskar Gud, tek alt frå hans hand. Difor veit han at det Gud sender, har eit kjærleg formål. Då vert også trengsla ei gáve frå Gud. Då får ein nåde til å seia Gud takk for alle ting i Jesu Kristi namn. Me kan ikkje alltid sjå kva det skal tena til. Men der vårt syn stansar, tek trua til. Då får me kraft til å takka sjølv om me ikkje skjørnar.

*Takk for fager vår som strøynde.
Takk for hausten grå og arm.
Takk for tårer som er gløymde.
Takk for hjartefred i barm.*

Frå boka «I kongens nærliek»

Innhold, oktober 2012

Guds rike først. Av Ingmar Gangås	side 2
Vanskar og prøvingar. Av Tormod Vågen	side 3
Barn eller frafallen? Av Sigbjørn Agnalt	side 4
Hvor er Kongen? Av Kristian Gangaas	side 7
Farene for kristendommen i vårt folk. Av Ludvig Hope	side 9
Den sanne tro. Ungdomsstykke	side 12
Hva er vår nød? Av Per Bergene Holm	side 13
Den fattige skredder. Barnestykke	side 14
Guds frelse og Guds kall. Av Ragnar Opstad	side 15
Åpningshelg på Fossnes.	side 19
Bibelkurs på Fossnes.	side 20

Barn eller frafallen?

Sigbjørn Agnalt

«Da Israel var ung, hadde jeg ham kjær. Fra Egypt kalte jeg min sønn. Jo mer de* kalte på dem, dess mer gikk de bort fra dem. De ofrer til Ba'alene og brenner rökelse for de utskårne bildene. Og det var da jeg som lærte Efra'im å gå og tok dem på mine armer. Men de skjønte ikke at jeg helbrede dem. »

*Profetene Hos 11: 1-3

De hadde velstand og gode tider i Israel på denne tiden. Dette hadde ført til et liv i overflod, fest og nytelse, noe som igjen førte til at de foraktet Herrens ord og fulgte sine egne lyster og innfall i stedet. Guds ord ble ikke hørt og tatt alvorlig.

Da Israel var ung

Da Israel var ung, det var i begynnelsen av Israels historie. Det var årene i Egypt og tiden i ørkenen på vei mot Kana'ans land. Da hadde jeg ham kjær, sier Herren. Det er som om Gud ser tilbake og minnes de tider som var før, da alt var mye bedre enn nå. Hva var det da som var bedre? Var folket så mye annerledes den gang enn hva tilfelle er nå, på profeten Hoseas' tid?

Ja, for det var en avgjørende forskjell på før og nå. Det ser vi her i det Gud taler til folket.

Han sier: Fra Egypt kalte jeg min sønn. Det var da Herren førte dem ut av Egypt og opp til Kana'ans land. Men dette verset blir sitert også senere i vår

Bibel. Vi finner det i Matteusevangeliet (2:15). Her ser vi at dette er et ord som er talt om Jesus, og det ble oppfylt da Josef vendte tilbake til Nasaret fra Egypt med Jesus-barnet. Her er det altså to hendelser som skjedde med lang tid imellom, som likevel hører sammen i Guds regnskap på en spesiell måte. Det handler både om Israelsfolket og Kristus. Det står at det profetordet som taler om Israels 40-årige vandring opp fra Egypt ble oppfylt i Jesus. Det betyr at *Han ser dem i Jesus.*

I fjerde Mosebok (23:20) leser vi om den velsignelse fra Herren som Bileam profeterer over Israel. Dette hendte mens Israel var i ørkenen på vei mot det lovede landet. «Han skuer ingen urett i Jakob. Han ser ingen elendighet i Israel. Herren hans Gud er med ham, og kongejubel lyder der».

Gud så ingen urett og heller ingen elendighet. Hvordan kan det ha seg, var folket uten synd? Nei, det var de så visst ikke, men Gud så dem *i Kristus*. Og han handler med dem som sitt folk, som sine sønner og døtre. Når de er troløse, fører han dem tilbake til seg, til omvendelse og tro. Slik var det før, men slik er det ikke nå lenger. Det ser vi av Hos 11:2: «Jo mer de kalte på dem, dess mer gikk de bort fra dem».

Frafallets vej

Samfunnet med Gud er helt avhengig av at vi tar imot hans ord. Det

gjorde Israel i begynnelsen. Men nå var det annerledes: Dess mer profetene kalte på dem – ved å forkynne dem Guds ord – jo mer gikk de bort. De vendte det døve øret til sin Guds tale. De ville ikke høre. Gud talte til dem om at de måtte vende om fra sin onde vei, men de ville ikke.

De ofrer til Ba’alene og brenner rökelse for de utskårne bildene. Det var tilbedelse og ærefrykt i dette. I det lå det en erkjennelse av at vi er små og svake, vi trenger høyere makter på vår side i livet. Ved sin tilbedelse forventet de å få noe tilbake, noe synlig, materielt.

Hvor annerledes det er med et Guds barn: «Når jeg bare har deg, begjærer jeg ikke noe på jorden» (Sal 73:25). Guds handlinger er ikke alltid slik vi tror. Når det gjelder det materielle er det slik at Gud hjelper den som arbeider og hjelper seg selv. Det betyr ikke at Gud ikke hjelper den hjelpeøse. «Han skal vende seg til de hjelpeøses bønn, han vil ikke forakte deres bønn» (Sal 102:18).

Men når det er gitt oss mulighet, da får vi Guds hjelp gjennom vår egen innsats. Han gir mat av vårt arbeid, hus av slit og strev – klær og sko, lys og varme. Alt vi behøver for å leve og arbeide gir han oss av vårt strev. «Den som ikke vil arbeide, skal heller ikke ete» (2Tes 3:10).

Her har vi noe av årsaken til avgudsdyrkelsen. Menneskene er ikke fornøyd med å ha det slik, særlig i velstandstider kommer dette. Man vil ha det behagelig og lettvint. Det vi ønsker oss, skal komme flytende på en fjøl,

som en lottogevinst på 100 millioner kroner. Så vil vi ha en gud som er med på dette. Dermed tenker mange: det er bedre med tre guder enn én. Oppfyller ikke den ene mine ønsker, så gjør kanskje den andre det. Israel ofret til Ba’al og brant rökelse for sine avguder, samtidig som de tilba Herren. Rökelsen er en god lukt, et bifall til avguden. Det er en tilflukt til en høyere makt for å få oppfylt mine ønsker. →

Møtekalender

Oktobers

09.-14.	Varhaug Per Bergene Holm
12.-14.	Trondheim Martin Fjære
14.	Sannidal Lars Fossdal
13.-14.	Årnes Asbjørn Fossli Gunnar Fossli
21.	DELK Egersund Lars Fossdal
19.-21.	Langli Gunnar Soppeland
19.-23.	Moldova Per Bergene Holm
23.-28.	Steinsdalen Arne Thoresen
23.-28.	Østre Kvelde Lars Fossdal
26.-28.	Nybro, Sverige Martin Fjære
17/10.- 16/11.	Bolivia / Peru Ingar Gangås

Vår tids avgudsdyrkelse

Hvor mange kristne er det som brenner røkelse for avgudene i dag? De tror på sin «Ba’al» eller selvtenkte gud, som gir velstand og det behagelige liv, som velsigner det egoistiske og selvdyrkede, det lettvinde og behagelige, hvor «jeg’et» og min velstand er det selvfølgelige mål for alt.

Vår tids Ba’al er ikke minst underholdningskulturen som er tatt inn i svært mange kristne sammenhenger. I dag kjøres det show på generalforsamlinger og festivaler, «kristne» band holder rocke-konserter hvor det med høyt volum spilles sterkt rytmisk musikk. Det er musikk som er sterkt oppkvikkende og igangsettende, kroppen ruses opp til sterke følelser, til dans og bevegelse. Her handler det om å kjenne og føle, om kropp og drifter, ikke åndens søken etter Gud. Dette er et frislipp av drifter og begjær som stimuleres, det er musikk i Dyrrets merke. Vi får høre om sterke opplevelser, om glede og moro, nytelse og fest. For dette er show, ikke åndelig oppbyggelse. Det er kjødelig og ikke åndelig, fordi det er kroppen og dens drifter alt dreier seg om. Stillheten til å lytte til Ordet, som er forutsetningen for alt åndelig liv, er borte.

«Rock er kristendommens rake motsetning, den appellerer til avgrunnen i et menneske. Det hellige må søkes i inderlighet og stillhet» (Ole Paus, rockeartist).

Israelsfolket fikk høre at det de gjorde var synd mot Gud, men de ville ikke gi Gud rett og vende om fra sin

ondskap. «For mitt folk henger fast ved sitt frafall fra meg» (Hos 11:7). De ville ikke slippe sitt frafall og vende om fra det, selv om de kalte på den Høyeste, for de kalte på ham samtidig med at de hang fast ved sitt frafall. Derfor ville han ikke reise dem opp. Dette var grunnen til at trossamfunnet med Gud var ødelagt, og de var ikke lenger i Kristus. Slik skjer frafallet fra Gud til alle tider.

Vend tilbake, du frafalne!

Det er for min skyld de er til, sier Herren. Det er jeg som har fostret dem opp. Alle mennesker er skapt av Gud, vi er skapt av ham og til ham. Det er hans omsorg og hans hjelp som er grunnen til at det har gått dem godt. Men de skjønte ikke at jeg helbredet dem. Det er han som gjør oss til hele og friske mennesker, ikke bare legemlig, men også sjelelig og åndelig. Det gjør han ved å tale sitt ord til oss, til omvendelse fra våre synder. For bare den som vender om og slik kommer til Kristus, blir legt.

«Vend tilbake, Israel, du frafalne, sier Herren. Jeg vil ikke se på dere i vrede. For jeg er nådig, sier Herren, jeg vil ikke være vred til evig tid. Bare erkjenn din misgjerning, at du er falt fra Herren din Gud. På forskjellige veier løp du om til de fremmede guder, inn under hvert grønt tre, og på min røst har dere ikke hørt, sier Herren. Vend tilbake, frafalne barn! sier Herren. For jeg er deres herre. Jeg vil ta dere, én av en by og to av en ett, og føre dere til Sion» (Jer 3:12-14). LB

Hvor er Kongen?

Av Kristian Gangaas

«I de dager var det ingen konge i Israel. Hver mann gjorde det som var rett i hans egne øyne.»

Dom 21:25

Dommernes bok avsluttes med dette verset. Det står også tre andre steder i boken: det var ingen konge.

Israelsfolket hadde i lang tid vært på vandring. Herren førte dem ut fra Egypt med sin veldige hånd, han ledet dem gjennom ørkenen og inn i Kana'ans land. Der, vel fremme i det lovede landet, hadde folket alt de trengte av materielle goder. Men så kom en tid der Israels ledere gikk bort – de eldste og Josva, de som hadde sett Herrens store gjerninger for Israel. «Etter dem vokste det opp en annen slekt, som ikke kjente Herren, og heller ikke de gjerninger han hadde gjort for Israel» (Dom 2:10). De vendte seg til avgudene, til de guder kana'aneerne hadde. Herren gav dem i deres fienders hånd «og de kom i stor nød. Da oppreiste Herren dommere, og de frelste dem fra røvernes hånd» (Dom 2:16).

Gi oss en konge!

Herren var med Israel så lenge dommerne levde, men så fort dommerne døde, falt folket fra ham og vendte seg på nytt til de fremmede gudene.

Leser vi i Dommernes bok, vil vi se at israelsfolket var i stor nød. Det var stort frafall, ugudelighet og mye elen-

dighet. Men Herren var langmodig og tok seg av sitt folk. Da de ropte til ham i sin nød, var det frelse å få.

Israel så til sine nabøer, de hadde egne konger – dyktige menn – som kunne lede folket i strid. En slik konge ville israelsfolket også ha, og de gikk til Samuel og sa: «Så sett nå en konge over oss til å styre oss, slik som alle folkene har!» (1Sam 8:5). Det bedrøvet Herrens hjerte. Israel ville være som andre folk. Herren skulle ikke lenger være deres konge, og de ikke lenger hans folk.

Guds folk i dag

Hvordan er det i dag? Står det bedre til nå med Guds folk, enn på dommernes tid? Nei, porten er fortsatt trang og veien fortsatt smal som fører til livet, og få er de som finner den (Mat 7:14).

Vi kan undres på hvor fort frafallet har kommet inn over de kristne forsamlinger i Norge. Det er sikkert flere grunner til det, men kan det skyldes at vi har det for godt?

For bare noen få generasjoner siden, var det vanskelig nok å få tak i det mest nødvendige til livets opphold. Arbeidsdagene var lange og tunge, og med nåtidens øyne kan vi vanskelig forstå at de hadde tid til andre ting. Men aldri var kristenlivet i Norge sterkere enn da. Hvorfor? Når arbeidsdagen var over, ved mørkets fremskritt, var fa-

milien samlet i samme stue. Huspostill og Bibel ble flittig brukt i slike stunder. Og hver søndag var en helligholdt hviledag. Barna hadde kristendom på skolen og lærte katekisme og Pontoppidan utenat.

I vår tid arbeider vi til faste tider. Vi er ikke lenger avhengige av dagslyset. Vi har mer fritid. Likevel er vi preget av stress. Stresset kommer ikke av at vi må arbeide for føden. Nei, som israels-folket i Kana'an, har vi alt vi trenger – det står ikke på det. Men på samme måte som dem, blir vi påvirket av tidsånden.

I mange hjem kommer og går foreldre og barn til forskjellige tider. Skole, arbeid, aktiviteter og vennelag fyller dagene. Familieliv, husandakt og tid til Guds ord blir satt til side. Vi samler oss skatter på jorden og legger frem-tidsplaner.

De kristnes tidsbruk i dag, skiller seg lite fra verdens barns tidsbruk. Vi har samme interesser, aktiviteter og gjøremål. Verdens barn er mammons trelle. Vi må ta oss i vare, så vi ikke blir preget av denne tidsånden! «Ingen kan tjene to herrer. For enten vil han hate den ene og elske den andre, eller han vil holde seg til den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene både Gud og mammon» (Mat 6:24). Man kan ikke stå med et ben i Guds rike og et i verden, «for hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være» (Mat 6:21). Er ditt hjerte hos Jesus, da er ditt hjerte fylt av Guds Ånd. «Verda då taper sin glans» (Sb 547). Men gir du ikke slipp på verden, er ikke ditt hjerte helt med

Gud – da går du fortapt! Det sier Guds eget ord.

Omvend deg!

Ordet til menigheten i Efesus, er et ord til oss: «Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærighet. Kom derfor i hu hva du er falt fra. Omvend deg og gjør de første gjerninger! Men hvis ikke, så kommer jeg brått over deg og jeg vil flytte din lysestake bort fra sitt sted – hvis du ikke omvender deg» (Åp 2:4-5).

Hvordan blir vi omvendt? Det blir vi ved å høre Guds ord og ta det til hjertet. – «*Omvend meg du*, så blir jeg omvendt!» (Jer 31:18). Får Herren virke i oss, vender han vårt hjerte til seg. Da blir vi avhengige av ham. For den som er mye tilgitt, elsker meget (Luk 7:47).

Derfor: «Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone» (Åp 3:11). Er du i ferd med å gå bort ifra Herren og søker etter en ny konge i livet, da tenk deg om! Kan hende ditt hjerte blir forherdet og Guds ord ikke får virke til frelse for din sjel. Så hold fast på det du *har*, hold fast på Guds ord og hans frelse i Kristus. Vend deg til ham, og han vil vise deg sin nåde, på samme måte som han gjorde på profeten Jesajas tid: «*Jeg vil igjen ta meg av deg. Jeg vil smelte ut ditt slagg som med lutsalt og skille ut alt ditt bly. Så vil jeg igjen gi deg slike dommere som i den første tid, og rådgivere som i begynnelsen. Deretter skal du kalles rettferdighetens stad, en trofast by. Sion skal bli forløst ved rett, og de omvendte der ved rettferdighet*» (Jes 1:25-27). LSE

Farene for kristendommen i vårt folk

Av Ludvig Hope

Hver tid bærer med seg farer for kristenlivet. Hele tiden fra den første pinsedag og til Jesus kommer igjen er den tid da kristenlivet må leves her på jorden mellom store farer. Guds ord sier derfor: Våk til *enhver* tid!

På samme tid som det er farer som til alle tider er like store, har de forskjellige tider *særskilte* farer, både for den *enkelte* kristne og for *hele* Guds menighet.

Videre er det *særskilte* farer for hver del av vårt liv, for ungdomstid, voksen alder og alderdom. Et sted på veien er det beskt vann, et annet sted møter du angrep fra fienden Amalek, eller du møter slanger eller står overfor gullkalven. Bare én ting er alltid den samme, og det er det vandringsmannen skal leve av: manna og nåde.

Farene minker ikke i takt med utviklingen i tiden eller med høyere åndsdannelse, men det er heller slik at det stadig vil bli verre å holde ut som en kristen etter hvert som vi nærmer oss slutten av denne tidsalder.

Åndskamp

Striden mellom godt og ondt vil nok bli skarpere jo lengre det lider, kanskje ikke så «fysisk» og «rå» som før, men mer av «åndelig» karakter. Åndsfriheten vil bli større, både den kristelige, den anti-kristelige og den allmen-menneskelige. Tro og lær det du vil, det passer for vår tid! Derfor

vil striden før Jesus kommer igjen, stå i *hjertedypet* hos den enkelte kristen, mer enn noen gang før. Åndsmakt vil reise seg mot åndsmakt, kamp mellom tanke og tro, mellom religiøsitet og liv i Gud. De som forventer fienden der, vil ikke vente forgjeves. De vil få bruk for Guds fulle rustning.

Selvfølgelig har det alltid vært indre farer for Guds folk, og alltid har det vært åndelig døde mennesker som har hatt navn av liv. Men det tør nok være sant at Åpenbaringsbokens budskap til de sju menighetene, har et spesielt profetisk budskap til den siste tid. Ja, Jesus har selv sagt at det skal bli slik (Mat 25:1-3).

Åndelig død under navn av liv, en slapp, vissen og åndsfattig kristendom, skal bli den sorgelige slutningsakt i Guds rike på jord, før Jesus kommer igjen. Lamper uten olje, bevegelse, men uten liv. «Du har navn av at du lever, men du er død» (Åp 3:1). «Du vet ikke at du er ussel og ynklig og fattig og blind og naken» (3:17).

Likeså sikkert som jeg tror at Kristus snart kommer for å hente sin brud, tror jeg at dette er farene som lurer på oss nå, mer enn før.

Sannheten om synd og soning

Så kommer vi til spørsmålet: Hva er det i vår tid som bærer denne faren inn over oss? Jeg vil til svar på det nevne noen årsaker, slik som jeg ser det. →

Den moderne teologis syn på synden og på Jesus, er en årsak. Synden – sier de moderne teologer – er bare en sykdom i det åndelige livs organisme, ikke død. Og denne sykdom er vår sjel og vårt åndelige liv mer eller mindre angrepet av.

Hvordan skal vi så bli fri fra synden? Jo, ved Guds kjærlighet, sier man, den som viser seg i Jesu liv og martyrdød på jorden, og ved Jesu eksempel skal vårt åndelige liv utløses og renses.

For disse folk er det å være fortapt og død i synd og misgjerning – og født av Gud, med liv av døde – bare meningsløse talemåter, som bibelordet fra andre brevet til korinterne (5:21): «Ham som

ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud».

Etter deres lære skal vi ikke få en rettferdigetskledning av *Gud* til å bli kledd i, ikke skal vi av *ham* kjøpe gull lutret i ild, men *mine* klær skal pusset opp, *min* karakter, *mitt* liv, det er gullet.

Dette er den kristelige vitenskaps vei inn i mørket. Det er tankens vei vekk fra livets indre sannhet: *sannheten om min synd*. Det er forstandens vei bort fra *Jesu kors*, fra *Jesus* som er *alt* for oss.

Synderens rop fra fortapelsens natt og Lammets sang om ham som kjøpte oss til Gud med sitt blod, blir for disse folk et minne fra gamle dager. Slik dør troen i forstandens kalde iskirke!

En kan godt merke på forkynnelsen at slik er det. Ordet om *synd* og *soning* og om *Jesu blod* blir ikke alltid fremholdt som det skulle. Det skal mot til for et nåtidsmenneske, som er barn av sin tid, å forkynne: fortapt – frelst!

Dette var litt om den avvei som de lærde teologer har lettest for å tumle seg bort på. Jeg vil så prøve å skildre den avvei som jeg tror lekfolket i vår tid helst går på. Den vil jeg kalle *lekmannsavveien*.

Sannheten om den gode strid

Mange har sett inn i frelsens salige gåte med troens øye og gledet seg i Jesus som frelseste syndere. Men så kommer to forskjellige avveier, som går mot samme mål. Den *ene* av disse tolker Bibelen slik at den objektive frelse blir subjektiv, det vil si den frelse

Møtekalender

November

01.-04.	Skjerve, Levanger Asbjørn Fossli, Gunnar Fossli
03.-04.	Årnes Sigbjørn Agnalt
04.	Sira Lars Fossdal
10.-11.	Askim Lars Fossdal
11.	Sannidal Per Bergene Holm
12.-18.	Bibelkurs, Fossnes
23.-25.	Bømlo Ottar Endresen
25.	Randaberg Lars Fossdal

som er ferdig for alle i Kristus, og som alle sanne kristne eier ved troen, den har omskapt oss slik at *alt ondt* er borte. Da er synden *helt* utrensket, ikke bare som skyld, dom og straff, men roten til alt det onde i oss er borte. Kan de så ikke bekrefte at de aldri merker det onde i tanke og sinn, og heller ikke helt våger å nekte at de aldri gjør noe galt, så hjelper de seg ut med å si at det ikke er dem selv som gjør dette, men satan.

Tanken på å våke og stride, avlegge synd, bruke flid, rense seg selv og arbeide på sin sjel med frykt og beven, den passer ikke for helt frigjorte kristne. Det mener de er deres tale som bor på Sinai, og ennå ikke er kommet inn under frihetens fullkomne lov.

Denne retning er sterkt, og vi må ikke tro at disse tanker og meninger bare rår innen en særskilt flokk, de eter om seg som dødt kjøtt utover hele landet. Det trengs at vi holder oss våkne.

Lære uten liv

Så noen ord om den *andre* avvei som vårt lekfolk står i fare for å komme inn på. Det er nok helst der vi i våre sammenhenger lettest farer vill. Vi regner oss ikke som theologiske rasjonalister og vi lærer ikke syndfrihet. Vi stryker ikke *læren* om synd, det er ikke vår lære som er gal, men *livet*, som ikke står til læren. Vi lærer rett om synden med vår munn, men unnskylder den i *hjerte* og *liv*. Og der hvor synden blir unnskyldt, der er den ikke lenger syndig. Der stanser helliggjørelsen, og ordet om synd og nåde blir bare *tomt prat*.

Dette strømdrag er også sterkt, kan-

skje sterkere og striere enn vi aner. La oss ransake oss selv og be Gud om lys og kraft i livets strid!

Mot kveld

Det som jeg nå har pekt på, tror jeg er de største farene både for kristendommens stilling i vårt folk og for *kristenlivet* hos den enkelte. Å ja, kanskje ikke bare her i vårt folk, men over alt, i alle fall her i Vesten. Kanskje det lir mot kveld her i vest? Derfor har vi så vontd for å holde oss våkne. I Østen er det kanskje noe annerledes. Der ser det ut til å være morgen over folkeslagene, og derfor er de nok litt mer opplagte og mindre søvnige enn oss.

La oss huske på at det er livets to største sannheter som holder på å komme bort for oss. Sannheten om at jeg er en synder, en *virkelig synder*, og sannheten om at Jesus er min frelses, en *virkelig frelser*.

Fruktene av frafallet

Der dette frafallet får makt, blir de kristne selvgode og lite kjærlige mot hverandre. Saken er at disse retningene i dypeste forstand unnskylder og kjæler for synden. En virkelig synder og en virkelig frelser er det lite tale om i dag. Dette er bare en synder og en frelser fra gamle dager, en frelser som de andre trenger, ikke jeg.

Jeg tilstår at når jeg skal prøve å tale om synd for dagens mennesker, kjennes det som om jeg hugger på *fast fjell*. Jeg orker knapt å gjøre det, uten at jeg har forberedt meg på det i forveien.

Når synden på denne måten blir kjælt

Den sanne tro

Ungdomsstykke

Det kom en mann til den kjente evangelist Dwight Lyman Moody (1837-1899) og viste ham et vanskelig bibelord og spurte:

- Hva gjør De med dette, herr Moody?
- Ingen ting.
- Hvordan forstår De dette ordet?
- Jeg forstår det ikke.
- Hvordan forklarer De det da?
- Jeg kan slettes ikke forklare det.
- Tror De ikke på det – at det er riktig?
- Jo visst tror jeg på det. Men det er mange ting jeg ikke forstår, som jeg tror på allikevel. Jeg skjønner ikke det minste av høyere matematikk, men jeg tror på den. Jeg forstår slett

ikke astronomi, men må ha tro på den. Forstår De – og kan De si meg – hvordan det går til at samme føde blir til hår eller fjær, til negler eller hov, alt ettersom den blir spist av forskjellige dyr?

- Nei, der ser De, fortsatte Moody.
 - Det kom en gang en rik mann og sa til meg at så stor en hjerne hadde da han at han ikke innlot seg på å tro på noe annet enn det han hadde sett. Jeg svarte ham da:
 - Har De noen gang sett deres hjerne?
- Men nei, det hadde han jo ikke.

«*300 kristelige fortellinger*,
Lunde forlag 1926

for, kan en ikke vente annet enn at den gror frodig fram, og det i alle slags former: sladder, «politikk», egoisme, misunnelse, partivesen og mye annet ondt trives og vokser som sopp om høsten. Andre gjør galt, ikke jeg.

Våk derfor!

Det ser ut til at det blir stadig vanskeligere å holde seg *våken* og *varm*. Det kan gå lett en tid. Noen ganger synes det å se så gildt ut med vekkelse at vi nesten tror at hele verden vil omvende seg. Men det snur fort, de fleste sover som før, og vi kristne holder også på å ta oss en blund. Har dere kjent det?

Du har vel lest om de ti brudejomfruene (Mat 25:1-13)? De sovnet *alle*!

Når kjærligheten til de andre minker og kjærligheten til seg selv vokser, da reiser den ene seg mot den andre, og det blir stridigheter. Tallet på partier og organisasjoner vokser stadig vekk.

Det er et mørkt bilde av vår tid jeg nå har malt for dere. Jeg tror det er et sant bilde. Gi at det var falskt!

«Det jeg sier til dere, sier jeg til alle: Våk!» (Mar 13:37).

Utdrag fra et foredrag holdt på et emissærmøte i 1914

Hva er vår nød?

Av Per Bergene Holm

Vårt kjære Norge er inne i et veldig frafall. Den ene ugodelige loven vedtas etter den andre. Våre politikere og kultureliten omtaler synden som det normale, og sann kristendom anses for å være farlig og ødeleggende. Folkets ledere ønsker bibeltro kristendom til livs ved å angripe ansettelsesfriheten i friskoler og kristne organisasjoner, reservasjonsretten for helsepersonell, angripe ekteskapet og hjemmet som samfunnets grunncelle gjennom en kjønnsnøytral ekteskapslov og mer og mer statlig overtaking av barna osv.

Staten vil styre kirken og bruke den etter sine humanistiske idealer, og da må alt som lukter kristenmannsblokk til livs.

Og så tenker vi lett at vårt store problem er en ugodelig stat som hindrer vår kristne frihet. Statskirken er problemet! Løsningen er å fristille oss fra staten, da blir ekteskapene gyldige, kirkeordningen sann, da blir vi fri statlig utpekte biskoper og prester osv. Men er vår nød av organisatorisk art?

Vi kan ikke gi staten eller statskirken skylden for at:

- de fleste prekener i kirke, frikirke og bedehus er åndsfattige og allmennreligiøse

- de kristne forsamlinger mer og mer fylles med verdslig underholdning

- kristne foreldre svikter i å lære sine barn sann kristendom og guds frykt

- kristne hjem verdsliggjøres mer og mer

- kristne foreldre frivillig overlater sine barn til offentlig omsorg

- kristne mødre forlater sine hjem og sine barn til fordel for karriere og selvrealisering

- ektefolk i kristne forsamlinger går fra hverandre

- ungdom i kristne forsamlinger bor sammen

- verdslig likestillingsideologi, sekualsmoral, aksept av homofili, fosterdrap osv. får rom i kristne forsamlinger.

Visst er det statlige lover som gjør at det koster å leve som en kristen. En familie som ikke vil innrette seg på likestillingens premisser, vil straffes økonomisk. En kristen som vil følge sin samvittighet kan miste arbeidet (prest, forkynner, lege, sykepleier, lærer osv.), en kan oppleve utstøting og motstand.

Men det er likevel ikke slik at vår store nød er statskirken eller en ugodelig stat. Vår store nød er oss selv! Vi har ringeaktet Gud og hans ord, vi har veket av, vi har sviktet – i våre ekteskap, i våre hjem, overfor våre barn, på våre prekestoler, på vår arbeidsplass, i vårt dagligliv. Og vi kan ikke skynde på staten, vi har bare oss selv å anklage! Verdsliggjøringen innen kristenheten, åndsfattigdommen, nøden, frafallet, skyldes ikke en ugodelig stat, men meg og deg! Det er ikke i første rekke staten, men jeg, som trenger til omvendelse!

L&E

Den fattige skredder

Barnestykke

En fattig skredder hadde etter mange vanskeligheter giftet seg og flyttet til et fremmed sted.

Men han fikk omtrent ingen kunder på dette stedet. De få pengene mannen hadde til å begynne med var snart oppbrukt. Og så hadde han verken brød eller arbeid.

Så var det en dag at kona lå syk, og den lille datteren satt i døråpningen og gråt av sult. Faren sto i vinduet blek av sorg og utmattelse. Det var beltmørkt ute, og regnet pisket mot rutene. I skredderenes sinn var det også mørkt, og det lød så trøstesløst i hans indre: «Uten hjelp og redning».

Da bad den stakkars skredder til ham som kan fø fuglene under himmelen og ikke glemmer de små ravnungene. Dermed følte han seg lettet. Men hvor skulle det komme brød fra en slik kveld?

Skredderen ble plutselig avbrutt i sine tanker idet han hører noen gripe om dørklinken. Gårdsgutten fra et overnattingssted i nærheten trer inn døra.

Det var kommet en fremmed mann som hadde hastverk med å få sydd seg et par bukser, og det måtte skje samme

natt. Nå var spørsmålet om skredderen kunne påta seg dette arbeidet.

Skredderen ble med gutten til verts huset. Den fremmede så på ham med mistroiske øyne. «Dette er et meget kostbart tøy, og dersom du tror at du ikke kan klare det, er det best at du sier ifra med det samme».

Den lykkelige skredder erklærte seg villig med en gang til å ta på seg arbeidet, og han satt opp og arbeidet hele natten. Neste morgen gikk han av sted med buksene, og de passet helt utmerket. Da den fremmede betalte skredderen mer enn det han forlangte for arbeidet, kom det noen tårer i skredderenes øyne, så takknemlig var han. Den reisende var ganske rik, og da han så dette, gav han skredderen enda mer. Glad og takknemlig gikk skredderen hjem. Nå hadde de nok til mat i noen dager.

Den fremmede ble i byen hele neste dag. Der traff han mange av sine høystående venner. I et selskap traff det seg slik at han kom til å omtale skredderen, som han roste som en særdeles flink mester. Dette førte til at mange av dem som var til stede fikk skredderenes navn, og fra den dagen hadde han alltid mer enn nok å gjøre, og de savnet aldri mat på bordet.

Husk

å gi ekspedisjonen beskjed om
adresseendring når du flytter!

«300 fortellinger»,
Lunde forlag 1926

Guds frelse og Guds kall

Av Ragnar Opstad

«Han som frelste oss og kalla oss med eit heilagt kall, ikkje etter våre gjerningar, men etter si eiga rådgjerd og den nåden som er oss gjeven i Kristus Jesus frå øvelege tider.»

2Tim 1:9

Det er ferdig

Ordet seier her at først frelste han oss, deretter kalla han oss. Her talast om den frelse Jesus fullførte på Golgata. Frelsa er noko som er ordna av Jesus for alle menneske – for 2 000 år sidan. Når Herren kallar, er det ei innbyding til noko som er ferdig.

«Då tida for gjesteboden var kome, sende han tenaren sin ut for å seia til dei innbedne: Kom, for no er det ferdig» (Luk 14:17).

Det som er ferdig, er alt det du og eg treng for å stå for ein heilag Gud – og bli frikjent i dommen.

Etter syndefallet er det slik med oss at vi har vendt ryggen til Gud og hans frelse.

Vårt ansvar

Blir du frelst, er det åleine Guds verk. Går du fortapt, er det fullt og heilt ditt eige ansvar, fordi du har stått imot Guds kall, eller ved at du har vilja ha ei frelse etter din eigen tanke. Elles syner Guds ord at det på ulike vis går an å falla ut or nåden ved å gjera Den Heilage Ande sorg, slik at han må forlata oss.

Adam og Eva drog heile slekta med seg i fallet. No er menneskeslekta sett på ei ny prøve: Vårt forhold til Jesus og hans frelse.

Eit skilje

Så går kallet ut: «Kom, for no er det ferdig».

Her deler menneskeslekta seg i to. Dei fleste bryr seg lite eller ingen ting om kallet. Andre takkar «ja» – og vender om. Blant desse som vender om, oppstår eit nytt skilje! Bibelen har mange eksempel på det. Vi kan nemna farisearane og deira forhold til sann kristendom.

Eit anna eksempel er dei 10 brurmøyane. Fem av dei var uvituge og fem kloke (Mat 25:29).

Vi har og mannen som var komen inn i bryllaupshuset – utan bryllups-klede.

Åndeleg strid

Mellom desse to slag bekjennande kristne vil det alltid vera ein *åndeleg* strid som pågår. Men det er ikkje alltid det kjem opp i dagen. Her tenker eg ikkje på anna usemjø eller strid som kan oppstå mellom kristne brør. Når det etter måten er så lite strid mellom desse to åndelege riker iblant oss, som vi kan kalla lovriket og nåderiket, kan det ha noko å gjera med at vi som kristenfolk sov same svevn som dei 10 brurmøyane. →

Også i heimen til Abraham finn vi denne åndelege striden – mellom Ismael, som var fødd etter kjødet, og Isak, som var fødd etter lovnaden. «Men han som var fødd etter kjødet, forfylgde han som var fødd etter Anden. Og slik er det no òg» (Gal 4:29).

Det same sinnelag som Ismael hadde mot Isak, finn vi også hos den heimeverande sonen (Luk 15).

Utan bryllaupsklede

Ser vi på han som kom inn i bryllaupssalen i sine eigne klede (Mat 22:11), hadde han truleg, til liks med farisearane – med «Guds hjelp» – fått vekk dei verste flekkane på kleda sine. Dessutan er jo Gud nådig og tilgjev det som ein ikkje lukkast så godt med. Dei andre gjestene hadde vel og prøvt å reingjera kleda sine for å bli verdige til Guds nåde, men det hadde mislukkast. Så hadde Den Heilage Ande fått teke av dei skitne kleda deira, så dei vart ståande nakne i si skam. I denne tilstanden fekk dei høyra evangeliet: «Eg breidde kappa mi over deg og løynde nakenskapen din» (Esek 16:8).

Han som sat der i sine eigne klede, hadde – som rett var – handla etter oppmodinga «kom!», men at det var ferdig, det hadde han berre fatta med sin forstand.

Evangeliet – ein løyndom

Er evangeliet ein løyndom? Kven veit ikkje at alt er ferdig og at frelsa er av berre nåde?

Ein ting er kunnskap, noko anna er kjennskap og erfaring. Om vi har mil-

lionar i banken, så kan vi likevel leva eit fattig liv fordi vi ikkje gjer oss bruk av vår rikdom. Så let vi oss nøya med å *vita* at vi er rike, medan vi kan leva som lasaronar i våre eigne filler, med teorien i orden, og vera på veg mot fortaping!

Det er forunderleg at frelsa, som er ferdig for deg og meg, ordna og oppgjort for 2 000 år sidan, gjev så ulikt resultat. For ein blir det til noko han alltid har visst – utan at det har skapt glede. «Sjå, i så mange år har eg tent deg, og aldri har eg gjort imot det du sa. Men ikkje eingong eit kje har du gjeve meg, så eg kunne gleda meg saman med venene mine» (Luk 15:29). Nei, det er ikkje mykje glede i lovriket!

For ein annan er det ei stor openberring, som gjev glede og frelsevissa – både første gongen og seinare opp gjennom livet.

Men her er ein løyndom, som ligg i dette at frelsa er ferdig for fortapte syndarar, for ugudelege. Det å sjå inn i denne løyndomen, er eit verk av Den Heilage Ande.

Ver den du er!

Så er spørsmålet: Vil du vera ein verkeleg fortapt syndar? Ikkje berre ein tenkt – eller teoretisk fortapt syndar. Du har kanskje heller vilja vera ein god kristen, som har alt ditt på det tørre?

Kva vil det seia å vera ein fortapt syndar? Det er ei åndeleg erfaring der ein får sjå at alt er galt med både meg og mitt gudsliv. Det er å få sjå at all vår *rettferd* er som eit tilsulka klesplagg

(Jes 64:5). Det er å gjera erfaring om å vera den som er komen inn i bryllaupsalen i eigne klede – og blir kasta ut.

Dette gjekk ikkje farisearane med på. Det var for audmjukande å måtta setja ein strek over mange års hardt arbeid i Herrens vingard – til inga nytte; dei som jo var eliten i gudsdyrkinga i Israel! Difor reagerte dei med sinne og hat mot Jesus.

Det bur ein farisear og i mitt og ditt hjarta, som reiser bust når Herren vil ta av oss dei skitne kleda, vår eiga rettferd – eller løysa oss frå anna synd. Men det er betre å bli kasta ut av bryllaupssalen her i tida, enn på dommedag.

Carl Olof Rosenius fortel at det finst dei som har vakna opp på slutten av livet og har fått sjå at dei gjennom eit langt liv har levd i sjølvbedrag – og blitt berga som ein brann ut av elden, like før dei skulle forlata jordlivet. «Ransak meg, Gud...!»

Når alt vårt eige er under dommen, og vi går med på å vera ein fortapt syndar, som Skrifta lærer at vi er; kor godt er det ikkje då å få høyra at Jesus kom for å frelsa det som er fortapt! «For medan vi endå var syndarar, døydde Kristus til fastsett tid for ugudelege» (Rom 5:6).

«For vart vi forlikte med Gud ved at Son hans døydde, då vi var fiendar, skal vi så mykje meir verta frelseste ved hans liv, etter at vi har vorte forlikte» (5:10).

«Den derimot som ikkje har gjerningar, men trur på han som rettferdigjer den ugudelege, han får si tru tilrekna som rettferd» (4:5). →

Kjenner du noen

som vil ha glede av å motta «Lov og Evangelium»? Bladet er gratis og kommer med 10 nummer i året.

Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre leser. Det er mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugodelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil gi bladet til noen du kjenner, send navn og adresse til ekspedisjonen:

Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger,
Rolfsnesvegen 892,
5420 Rubbestadneset,
på sms: **412 45 598**
eller e-post:
magne.ekanger@haugnett.no

Så vil han sende disse personene et nummer av bladet, med vedlagt brev og spørsmål om de ønsker å bli abonnenter. Vi har inngått svarsendingsavtale med Posten som gjør at de som ikke vil motta bladet videre, kan returnere svarbrevet, uten at det koster dem noe.

Ser du at Jesus har frelst deg som den ugudelege syndaren du er? Difor skal du alltid få vera den du er – og tru på Jesus som den du er. Då er du ein frelst syndar av nåde åleine.

Lova si gjerning i omvendinga

Den som i seg sjølv er ein fortapt syndar, han har ingen ting å berge, for alt *er* og *blir* framleis teke frå han. Den som aldri har gått fallitt på alt sitt eige, han har mykje å berge, som høyrer kristenlivet til; tilsvarande det som Paulus kalla «ei vinning». Vi kan samla alt i dette: Din eigen kristendom!

Du som har det slik, du vil, som tidlegare nemnt, vera ein sann og rett kristen, men du vil ikkje vera ein fortapt syndar – anna enn i teorien då. Den som vil vera ein sann kristen, han må først bli ein fortapt syndar. Dette er i og for seg ikkje eit krav, men saka er den at det berre er fortapte syndarar som har behov for ein mann i sin stad.

Kva skal eg gjera for å bli ein fortapt syndar? Du treng ikkje gjera anna – som ein har sagt – enn å setja deg i ein god stol og trekkja pusten, så er du ein fortapt syndar! Det er vår tilstand etter syndefallet. Men så lenge du ikkje trur dette anna enn reint forstandsmessig, men trur at du med Guds hjelp kan gjera både det eine og det andre, må du gjera nokre bitre erfaringar.

Men skal eg ikkje omvenda meg og bli ein kristen og tru på Jesus?

Det skal du. Men du skal gjera mykje meir enn det! Du skal oppfylla alle dei ti Guds bod! – Ja, men det kan ingen. – Gud krev det like fullt. – Då

er det ikkje håp for meg. – Nei, det er det ikkje. Det er *det* Guds lov skal læra deg. Lova vil gje deg ein tilstoppa munn (Rom 3:19).

Kor lenge skal eg ha det slik som eg har det? Heilt til du gjev opp kampen, legg ned våpna – og let deg frelsa som den syndaren du *er*. For det er som ein syndar du er kjøpt fri, og det er som ein syndar du må ta imot det som Jesus har gjort for deg. «Hungrande metta han med gode gåver, men rikfolk sende han tomhendte bort» (Luk 1:53).

«Men før trua kom, vart vi haldne i varetekts under lova, innestengde til dess den trua som skulle koma, vart openberra. Slik har lova vorte vår tuktemeister til Kristus, for at vi skulle verta rettferdigjorde av tru» (Gal 3:23-25).

Lova si fremste gjerning med deg og meg i omvendinga, er å gjera det umogleg for oss å bli frelseste. Då kan det henda at vi etter kvart byrjar å innsjå at vår fortapte tilstand er ein realitet. Så kan du setja deg i ein god stol og dra pusten – og *tru* det som Skrifta lærer – at alle som ein er vi fortapte syndarar.

Du skal få tru ein ting til: Slik som du er og har det, er det gitt *deg* ein *frelsar*: «For så elskar Gud verda at han gav Son sin, den einborne, så kvar den som trur på han ikkje skal gå fortapt, men ha evig liv» (Joh 3:16).

«Men no, når trua er komen, er vi ikkje lenger under tuktemeisteren. De er då alle Guds born ved trua på Kristus Jesus» (Gal 3:25-26).

Åpningshelg på Fossnes

Fra venstre:
Kristine Lid fra
Norheimsund,
Randi Therese
Larsen fra Kvelde,
Cecilie Spro fra
Andebu, Ingrid
Brennsæter fra
Hurdal og Ingrid
Flotve fra
Norheimsund.

18-19. august var det åpningshelg på bibelskolen. Det er 20-års-jubileum for skolen i år. Litt spesielt var det at både høsten 1992 og høsten 2012 begynte det fem jenter (Nå har det også kommet en gutt i elevflokken. *Red. anm.*). Disse 20 årene har størrelsen på kullene variert, men om det er få eller mange – det viktigste er at Ordet blir forkjent og får gjøre sin virkning.

Husmødrene har gjort en flott innsats opp gjennom årene. Ågot Lavik går nå i sitt andre år som husmor på Fossnes, og det setter vi stor pris på! Nytt i år er at Olaf Klavenæs begynner som lærer igjen. Han skal blant annet undervise i Høysangen.

Rektor ved Fossnes, Per Bergene Holm, talte lørdag kveld over Mat 13:1-23 – lignelsen om såmannen. Guds Ord skaper selv liv, og det skaper liv av døde. Det er viktig å sette av tid til å lese og omgås Ordet.

Sangen på nr. 449 i Sangboken, ble sunget som en bønnesang for kvelden og for bibelskoleåret:

*Jesus, hjelp oss hjem,
Frelser, før oss frem
gjennom kors og kamp og trengsel,
gjennom mørke, natt og stengsel!
Frelser, før oss frem,
Jesus, hjelp oss hjem!*

På søndag talte Sigbjørn Agnalt med utgangspunkt i Mar 2:23-28. Hviledagen er først og fremst til for at vi skal sitte ved Jesu føtter og lytte til hans Ord. Fremfor noe annet skulle vi søke tid sammen med Jesus. «Til frihet har Kristus frigjort oss. Stå derfor fast, og la dere ikke igjen legge under treldommens åk.»

*Marie Louise Bergene Holm
(elev 2011/12). Referat forkortet.*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfsnesvegen 892
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Bibelkurs på Fossnes

12. - 18. november

Lærere og emner: Sigbjørn Agnalt, fra Jeremia. Per Bergene Holm, «Jesu gjerning fra ulike sider». Lars Fosdal, fra Jesaja. Per Haakonsen, «Israel - i historisk og profetisk lys» og andre emner. Olaf Klavenæs, fritt emne. Gunnar Nilsson, Jobs bok. Henry Skogvoll, «Samtidig synder og rettferdig».

	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lørdag
09.00	B. Holm	Fosdal	Agnalt	Nilsson	Agnalt	
10.00	B. Holm	Klavenæs	Agnalt	Nilsson	Agnalt	Haakonsen
10.45	Lunsj					
11.30	Fosdal	B. Holm	Nilsson	Fosdal	Nilsson	Nilsson
12.30	Fosdal	B. Holm	Nilsson	Fosdal	Nilsson	
14.30	Middag					
16.30					Haakonsen	Haakonsen
18.00	Kvelds					
19.00	B. Holm	Fosdal	Haakonsen	Haakonsen	Skogvoll	Skogvoll
20.30	Kaffe					

Søndag 11.00: Henry Skogvoll

Priser: Undervisningen er gratis. Kost og losji koster kr. 300 pr. døgn. Ekstra for oppred seng kr. 100 og enkeltrom kr. 100 pr. natt. Enkeltmåltider: Frokost / lunsj / kvelds kr. 50. Middag kr. 100. Merk! Ungdom opp til 25 år og studenter, betaler halv pris.

Påmelding: André Heian, tlf: 411 01 223, e-post: andre@heian.se.

Husk å gi beskjed om du trenger skyss fra fly, tog eller buss, når du kommer og reiser, og om evt. enkeltrom eller oppred seng!

Innen 31. oktober!